

B. A. P A R I S

DOKONALÉ
MANŽELSTVÍ?
NEBO DOKONALÁ
LEŽ?

ZA
ZAVŘENÝMI
DVĚŘMI

motto psychologický thriller

Za zavřenými dveřmi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

B. A. Paris

Za zavřenými dveřmi – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

B. A. P A R I S

ZA
ZAVŘENÝMI
DVEŘMI

Praha 2017

Přeložila Karolina Medková

Mým dcerám
Sofi, Chloë, Cèline, Eloise a Margaux

Přítomnost

O mramorovou linku bouchne lahev šampaňského a já sebou trhnu. Rychle se podívám na Jacka s nadějí, že si nevšiml, jak jsem nervózní. Zachytí můj pohled a usměje se.

„Perfektní,“ řekne tiše.

Vezme mě za ruku a vede do místnosti, kde čekají naši hosté. Když jdeme přes halu, zahlédnu kvetoucí lilii, kterou nám přinesli do zahrady Adam s Dianou. Je tak nádherně růžová, že zadoufám, že ji Jack zasadí tak, abych ji viděla z okna ložnice. Jen při pomyšlení na zahradu se mi hrnou slzy do očí, a tak je rychle spolknou. Vzhledem k tomu, co všechno je dnes večer v sázce, se musím soustředit pouze na to, co se děje právě teď.

V obývacím pokoji hoří ve starobylém krbu oheň. Už je sice březen, ale ve vzduchu je pořád ještě cítit zima a Jack má rád, když se u nás hosté cítí co nejpohodlněji.

„Váš dům je vážně něco, Jacku,“ ozve se obdivně Rufus. „Co říkáš, Ester?“

Neznám ani Rufuse, ani Ester. Jsou tady noví a dnes večer se s nimi setkávám poprvé, a právě kvůli tomu jsem ještě nervóznější než obvykle. Nemůžu ale Jacka zklamat, a tak na tváři vykouzlím úsměv a v duchu se modlím, abych jim padla do oka. Ester se na mě neusměje. Nejspíš si ještě na hodnocení nechává čas. Nedivím se jí. Od chvíle, kdy se před měsícem přistěhovali

a začali se vídat s našimi známými, musela poslouchat pořád dokola, že Grace Angelová, manželka skvělého advokáta Jacka Angela, je dokonalý příklad ženy, která má všechno, na co si vzpomene: perfektní dům, perfektního manžela, perfektní život. Být Ester, taky bych byla obezřetná.

Když mi pohled padne na krabičku luxusních čokoládových pralinek, kterou Ester právě vytáhla z kabelky, projede mnou záchvěv nadšení. Nechci, aby ji dala Jackovi, a tak se nenápadně přesunu k ní, takže mi ji zcela instinktivně podá.

„Díky, vypadají báječně,“ řeknu pochvalně a položím pralinky na konferenční stůl, abych je mohla načít, až budeme podávat kávu.

Ester mi imponuje. Je naprostým opakem Diany – vysoká, blondatá, štíhlá a lehce odtažitá, a i kdybych nechtěla, líbí se mi, že je prvním člověkem, který vešel do našeho domu a nemluví pořád o tom, jak je úžasný. Jack trval na tom, že dům vybere sám, jako svatební dar pro mě, takže jsem ho poprvé viděla, až když jsme se vrátili z líbánek. A i když mi říkal, že je pro nás naprosto perfektní, neuměla jsem si úplně představit, co tím myslí, dokud jsem ho neviděla. Velký pozemek, který ho obklopuje, leží až na samotném konci vesnice, takže poskytuje Jackovi soukromí, po němž touží, a zároveň je to nejkrásnější dům v celém Spring Eatonu. A taky ten nejbezpečnější. Je tu složitý zabezpečovací systém včetně venkovních kovových rolet v přízemí. Musí působit divně, že jsou často zatažené i během dne, ale jak Jack vysvětluje každému, koho to zajímá, bezpečí je vzhledem k jeho práci jednou z hlavních priorit.

V obývacím pokoji visí několik obrazů, ale většinu lidí nejvíc přitahuje obří rudé plátno nad krbem. Diana s Adamem, kteří ho už viděli, se na něj jdou znovu podívat. Rufus se k nim přidá, ale Ester se posadí na jednu z kožených pohovek v krémové barvě.

„To je úžasné,“ řekne Rufus a fascinovaně hledí na stovky drobných šmouh, které tvoří celý obraz.

„Jmenuje se to *Světlušky*,“ promluví Jack a odmotá drátek z lahve šampaňského.

„Ještě nikdy jsem nic takového neviděl.“

„Namalovala to Grace,“ řekne mu Diana. „Neuvěřitelné, vid’?“

„Měl bys vidět její další obrazy.“ Jack z lahve téměř neslyšně uvolní korek. „Jsou vážně povedené.“

Rufus se rozhlédne kolem. „Jsou tady?“

„Ne, ne, asi tě zklam, visí v jiné části domu.“

„Jen pro Jackovy oči,“ zažertuje Adam.

„A pro Grace. Nemám pravdu, lásko?“ usměje se na mě Jack. „Jen pro naše oči.“

„To ano,“ přisvědčím a odvrátím se.

Posadíme se k Ester na gauč, a když Jack začne rozlévat šampaňské do vysokých sklenic, Diana nadšeně vyjekne. Pak se podívá na mě.

„A už se cítíš líp?“ zeptá se a hned to vysvětluje Ester: „Grace se se mnou měla včera sejít na oběd, ale nebylo jí dobře.“

„Byla to jen migréna,“ zamlouvám to.

„Naneštěstí na ně Grace dost trpí,“ podívá se na mě Jack soucitně. „Ale díkybohu většinou netrvají dlouho.“

„To už je podruhé, cos mě nechala na holičkách,“ připomene Diana.

„Omlouvám se.“

„No aspoň žes na mě tentokrát jen tak nezapomněla,“ škádlí mě dál Diana. „Tak co kdybychom se potkaly příští pátek, abychom si to vynahradily? Budeš mít čas, Grace? Žádný zubař, na kterého by sis vzpomněla na poslední chvíli?“

„Ne a snad ani žádná migréna, doufám.“

Diana se obrátí na Ester: „Nechtěla bys jít taky? Ale bude to muset být ve městě, protože budu v práci.“

„Díky, moc ráda.“ Podívá se na mě, jako by se chtěla ujistit, že mi to nevadí. Usměju se na ni, ale v duchu se cítím hrozně provinile, protože už teď vím, že nedorazím.

Jack se dovolává naší pozornosti, protože chce připít Ester a Rufusovi a přivítat je jako naše nové sousedy. Pozvednu sklenici a usrknu šampaňského. Bublínky mi zatancují na jazyku a náhle mnou projede nečekaný záchvěv štěstí, který se snažím zachytit. Je ale pryč stejně rychle, jako se objevil.

Podívám se na Jacka, jenž něco živě vypráví Rufusovi. Společně s Adamem se s ním před dvěma týdny setkali v golfovém klubu a pozvali ho, aby si s nimi zahrál. Když Jack zjistil, že je Rufus skvělý golfista, ale ne tak skvělý, aby ho porazil, pozval ho i s Ester na večeři. Sleduju, jak spolu mluví, a je mi jasné, že se Jack snaží na Rufuse zapůsobit, což znamená, že bych se měla snažit získat si Ester. Jenže to nebude tak jednoduché – zatímco Diana je ztělesněný obdiv, Ester je komplikovanější.

Omluvím se a jdu do kuchyně pro kanapky, které jsem připravila předem, a taky dochystat večeři. Kvůli etiketě, na které si Jack hodně zakládá, nesmím být pryč moc dlouho, a tak rychle vyšlehám bílky v misce do sněhu a přidám je k základu pro suflé, co jsem si už udělala dřív.

Směs přendám opatrně lžící do jednotlivých misek a nervózně mrknu na hodiny, pak dám misky do vodní lázně, vložím je do trouby a znovu zkontroluju hodiny, abych přesně věděla, kolik je. Pocítím náhlý záchvat paniky, že to všechno nezvládnou, ale hned si připomenu, že mým největším nepřitelem je strach, a tak se snažím uklidnit, vezmu táč s kanapkami a vrátím se do obýváku. Nabízím všem, aby ochutnali, a vděčně přijímám

komplimenty, protože vím, že Jack je slyší taky. A taky mi hned jde dát polibek do vlasů a přitakává Dianě, že jsem vážně vynikající kuchařka. V duchu si oddechnu úlevou.

Rozhodnu se, že se pokusím spřátelit s Ester, a tak se posadím vedle ní. Když to Jack uvidí, vezme mi ták s kanapkami.

„Zasloužíš si trochu odpočinku, miláčku, dneska jsi už udělala plno práce,“ řekne láskyplně a položí si ták na své dlouhé, štíhlé prsty.

„To přece nic nebylo,“ zaprotestuju, což je lež a Jack to dobře ví, protože to on vybral, co bude k jídlu.

Začnu se Ester vyptávat na všechno podstatné: jestli už si tady zvykla, jestli jí bylo líto odejít z Kentu, jestli se jejím dvěma dětem líbí v nové škole. Z nějakého důvodu se ale zdá, že ji moje informovanost irituje, a tak se schválně zeptám, jakže se jmenuje její syn a dcera, i když dobře vím, že je to Sebastián a Aisling. Dokonce i vím, jak jsou staří, sedm a pět let, ale předstírám, že to nevím. Jack poslouchá každé mé slovo a určitě ho zajímá, o co se to tu snažím.

„Vy nemáte děti, že?“ zeptá se Ester, ale řekne to spíš jako konstatování než otázku.

„Ne, ještě ne. Říkali jsme si, že si užijeme prvních pár let jenom spolu.“

„A jak dlouho už jste svoji?“ zazní jí v hlase překvapení.

„Rok,“ přiznám.

„Minulý týden měli výročí,“ vloží se do toho Diana.

„A já stále nejsem připraven se o svoji nádhernou ženu dělit s někým dalším,“ řekne Jack a dolije Ester šampaňské.

Na chvíli se přestanu soustředit a jen sleduju, jak se drobná kapička tekutiny netrefí do skleničky a přistane na koleně Jackových dokonale čistých plátěných kalhot.

„Doufám, že se nebudete zlobit, že se ptám,“ začne Ester, protože jí zjevně zvědavost nedá, „ale tohle je pro vás oba první manželství?“

Zní to, jako by si přála, aby odpověď byla kladná, jako by nějaký odstrčený exmanžel nebo exmanželka mohli být důkazem, že nejsme až tak dokonalí.

„Ne, ani jeden,“ odpovím.

Ester mrkne po Jackovi a mně je jasné, že dumá nad tím, jak to, že někdo tak pohledný zůstal nezadaný tak dlouho. Jack cítí, že se na něj dívá, a tak se na ni přátelsky usměje.

„Musím se přiznat, že když mi bylo čtyřicet, začínal jsem si trochu zoufat, že už nikdy tu pravou nenajdu. Ale jakmile jsem uviděl Grace, věděl jsem, že to je ona.“

„Ach, to je tak romantické,“ povzdechne si Diana, která příběh našeho seznámení dobře zná. „Už ani nevím, s kolika ženami jsem se snažila Jacka seznámit, ale žádná nebyla dost dobrá, dokud nepotkal Grace.“

„A co ty, Grace?“ zeptá se Ester. „I pro tebe to byla láska na první pohled?“

„Ano,“ odpovím a vzpomenu si, jaké to bylo.

Vzpomínky mě přemůžou, takže si příliš rychle stoupnu a Jack se ke mně okamžitě otočí. „Suflé,“ vysvětlím klidně, „už by mělo být hotové. Přesunete se prosím ke stolu?“

Diana všechny pobídne, že suflé na nikoho nepočká, a tak se dopíjí šampaňské a začne přesun do jídelny. Ester se ale cestou zastaví u *Světlušek*, a když se k ní přidá Jack a nijak se nesažší ji popohnat ke stolu, oddechnu si, protože suflé ještě hotové není. Jinak bych se nejspíš rozbřečela, zvlášť když Jack začal ještě vysvětlovat, jakou techniku jsem použila k vytvoření obrazu.

Když se konečně za pět minut posadí ke stolu, je suflé tak akorát. Potom, co mě Diana nadšeně pochválí, Jack se na mě z protějšího konce stolu usměje a řekne, že jsem opravdu velmi šikovná.

Během takových večerů si připomenu, proč jsem se do Jacka zamilovala. Je okouzlující, zábavný a inteligentní a ví přesně, co říct a jak. Ester s Rufusem jsou tady noví, a tak se během večere snaží, abychom se bavili o tom, co by jim mohlo být nějak užitečné. Pobízí Dianu a Adama, aby řekli o sobě to, co našim novým známým pomůže se tu trochu zorientovat, jako kde nakupují a jaké sporty dělají. A i když Ester zdvořile poslouchá výčet jejich koníčků, jmen zahradníků a chův a míst, kde koupit čerstvé ryby, dobře vím, že ji zajímám hlavně já, a taky vím, že jí vrtá hlavou skutečnost, že jsme se s Jackem vzali relativně pozdě, a že snad objeví něco – cokoliv, co by jí napovědělo, že to všechno není tak dokonalé, jak se zdá. Naneštěstí pro ni ji čeká jen zklamání.

Ester čeká, než Jack naporcuje hovězí pečení a naservíruje ji společně s gratinovanými brambory a karotkami glazovanými medem. Ještě se podává hrášek, který jsem hodila do vroucí vody těsně předtím, než jsem vytáhla pečení z trouby. Diana obdivuje, jak se mi to podařilo správně načasovat, aby bylo všechno hotové najednou, a pak se přizná, že ona si vždycky k hlavnímu jídlu vybere radši něco jako karí, které si může připravit předem a pak ho jen na poslední chvíli ohřeje. Ráda bych jí řekla, že bych to radši dělala stejně jako ona, že za takovou úžasnou večeři platím nespočtem probdělých nocí, kdy vše propočítávám do nejmenších detailů. Jenže alternativa – připravit něco, co by nebylo prostě perfektní, není ani myslitelná.

Ester se na mě podívá přes stůl a zeptá se: „Tak kde jste se s Jackem seznámili?“

„V Regent's Parku,“ odpovím, „jedno nedělní odpoledne.“

„Vyprávěj, co se stalo,“ pobízí mě Diana, bledé tváře zrůžovělé vypitým šampaňským.

Na okamžik zaváhám, protože už jsem to vyprávěla. Ale Jack to rád poslouchá, a tak je v mém zájmu to zopakovat. Naštěstí mě zachrání Ester. Myslí si, že moje odmlčení znamená, že nic neřeknu, a tak se do toho vloží.

„Prosím, vyprávěj,“ pobízí mě.

„Dobrá, s rizikem, že budu nudit ty, kteří to už slyšeli,“ začnu s omluvným úsměvem na rtech. „Byla jsem v parku se svou sestrou Millie. Často tam v neděli odpoledne chodíme, a tuhle neděli tam navíc zrovna hrála nějaká kapela. Millie miluje hudbu a tolik se jí to tehdy líbilo, že se zvedla z lavičky a začala před pódiem s kapelou tančit. Zrovna se naučila kroky k waltzu, a jak tančila, natáhla před sebe ruce, jako by měla i partnera.“ Při té vzpomínce se usměju a přeju si, aby život byl stále tak jednoduchý a nevinný. „A i když se většina lidí tvářila shovívavě, protože viděli, jak je Millie šťastná,“ pokračuju, „všimla jsem si, že někteří z nich jsou z toho trochu nesví. Bylo mi jasné, že bych měla něco udělat, nejspíš ji zavolat zpátky na lavičku, jenže část mě se to zdráhala udělat, protože...“

„Kolik je tvé sestře?“ přeruší mě Ester.

„Sedmnáct.“ Odmlčím se, protože si nechci připustit realitu. „Téměř osmnáct.“

Ester nadzvedne obočí. „Takže ona se takhle snaží upoutat pozornost.“

„Ne, to ne, ona jen...“

„No, já myslím, že ano. Lidé přece uprostřed parku obyčejně jen tak nevstanou a nejdou tančit, ne?“ Vítězoslavně se rozhlédne kolem stolu, a když před ní všichni uhýbají pohledem, je mi jí líto.

„Millie má Downův syndrom,“ přerušil Jack nepříjemné ticho, co se kolem stolu rozhostilo. „Což znamená, že bývá často úžasně spontánní.“

Na Esterině tváři se objeví zmatek a já jsem podrážděná, že lidé, kteří jí o mně jinak řekli všechno, se jaksi zapomněli zmínit o Millie.

„Ale než jsem se rozhodla, co udělám,“ řeknu, abych ji z té situace vysvobodila, „tenhle dokonalý gentleman se zvedl, došel k tančící Millie, uklonil se a natáhl k ní ruku. Millie byla nadšená, a když začali znovu tančit waltz, ostatní lidé jim tleskali, zvedly se další páry a začaly také tančit. Byl to opravdu výjimečný okamžik. A já se samozřejmě díky tomu okamžitě do Jacka zamilovala.“

„Grace tehdy nevěděla, že jsem ji i Millie viděl v parku už předcházející týden a že jsem se do ní okamžitě zamiloval. O Millie se starala tak úžasně, byla tak obětavá. Nikdy předtím jsem u nikoho neviděl takovou oddanost a rozhodl jsem se s Grace seznámit.“

„A Jack zase nevěděl,“ navážu na něj, „že jsem si ho týden předtím také všimla, ale nikdy by mě nenapadlo, že by se mohl zajímat o někoho, jako jsem já.“

Pobaví mě, jak všichni kývnou na souhlas. Protože i když jsem atraktivní žena, Jack vypadá jako filmová hvězda, takže si lidé myslí, že jsem dítě štěstěny, když si vybral právě mě. Já jsem to ale takhle nemyslela.

„Grace nemá žádné další sourozence, a tak se domnívala, že když se bude muset o Millie jednoho dne postarat úplně sama, že mě to odradí,“ vysvětluje Jack.

„Jako to odradilo jiné,“ podotknu.

Jack zavrtí hlavou. „Naopak, právě poznání, že by Grace udělala pro Millie cokoli, mi ukázalo, že je pro mě tou pravou

ženou, kterou jsem celý život hledal. Vzhledem k mé práci je snadné si lidi znechutit.“

„Viděl jsem včera v novinách, že je na místě ti opět pogratulovat,“ řekne Rufus a pozvedne sklenici k Jackovi.

„Ano, skvělá práce,“ připojí se Adam, který dělá právníka ve stejné firmě jako Jack. „Další usvědčující zářez.“

„Byl to celkem jasný případ,“ řekne Jack skromně. „I když dokázat, že si moje klientka zranění nezpůsobila sama vzhledem k tomu, že měla tendence k sebepoškozování, bylo trochu obtížnější.“

„Ale obecně se dá říct, že případy násilného napadení jsou celkem snadno prokazatelné, ne?“ zeptá se Rufus, zatímco Diana vykládá Ester, pokud by to náhodou ještě nevěděla, že Jack obhajuje oběti útlatku – tedy specificky týrané ženy. „Nechci nijak snižovat tvoji skvělou práci, Jacku, ale většinou jsou k dispozici důkazy i svědci, nebo ne?“

„Jackova síla tkví v tom, že dokáže oběti přimět, aby mu začaly důvěřovat natolik, že mu řeknou všechno, co se stalo,“ vysvětluje Diana, kterou podezírám, že je do Jacka tak trochu zamilovaná. „Spousta žen nemá nikoho, na koho by se mohly obrátit, a navíc se bojí, že jim nikdo neuvěří.“

„Jack taky dokáže dostat pachatele za mříže na pěkně dlouhou dobu,“ přidá Adam.

„Muži, kteří jsou usvědčeni z násilí na ženách, naprosto pohrdám,“ prohlásí tvrdě Jack. „Zaslouží si to.“

„Na to se napiju,“ pozvedne Rufus znovu sklenku.

„Jack ještě nikdy žádný případ neprohrál?“ řekne Diana.

„Ne, a ani to nemám v úmyslu.“

„Záznam bez poskvrny – to je tedy něco,“ podotkne Rufus obdivně.

Ester se podívá na mě. „Tvoje sestra Millie je o hodně mladší než ty,“ poznamená a vrátí se k našemu rozhovoru.

„Ano, je mezi námi sedmnáct let. Millie se narodila, až když naší matce bylo čtyřicet šest. Nejdřív ji ani nenapadlo, že je těhotná, takže to pro ni pak byl docela šok.“

„Millie žije s rodiči?“

„Ne, je v báječné internátní škole v severním Londýně. Ale v dubnu jí bude osmnáct, takže bude muset v létě odejít, což je škoda, protože to tam má moc ráda.“

„A kam půjde? K rodičům?“

„Ne.“ Na okamžik se odmlčím, protože vím, že to, co řeknu, ji nepochybně šokuje. „Žijí na Novém Zélandu.“

Ester se zarazí. „Na Novém Zélandu?“

„Ano. Odstěhovali se tam na důchod minulý rok, krátce po naší svatbě.“

„Ach tak,“ řekne, ale já vím, že jí to není o nic jasnější.

„Millie se nastěhuje k nám,“ vysvětlí Jack. Usměje se na mě. „Věděl jsem, že to bude podmínka, bez které by si mě Grace nevezala, a já jsem jí milerád slíbil, že ji splním.“

„To je od tebe velmi šlechetné,“ řekne Ester.

„Vůbec ne – jsem nadšený, že Millie bude žít s námi. Přinese to do našeho života úplně nový rozměr, že ano, miláčku?“

Zvednu sklenici a napiju se vína, abych nemusela odpovídat.

„Zjevně s ní velmi dobře vycházíš,“ poznamená Ester.

„No, doufám, že jí na mně záleží tak, jako mně na ní – i když jí to chvíli trvalo, když jsme se s Grace vzali.“

„A proč?“

„Myslím, že ji naše manželství vlastně dost šokovalo,“ vysvětlím jí. „Jacka obdivovala od samého začátku, ale když jsme se vrátili z líbánky a ona pochopila, že se mnou bude už

napořád, začala žárlit. Teď už je ale všechno v pořádku. Zase ho má ráda.“

„Naštěstí se Millie místo mě znelíbil George Clooney,“ zasměje se Jack.

„George Clooney?“ podiví se Ester.

„Ano,“ přikývnu a jsem ráda, že to Jack zmínil. „Kdysi se mi docela líbil...“

„Které z nás ne?“ utrousí Diana.

„... Millie tak žárlila, že když mi jednou k Vánocům dali známí kalendář s Georgem Clooneym, naškrábala přes něj ‚Nemám ráda George Clooneyho‘, jen to napsala foneticky – DŽORDŽ KÚNY – navíc má trochu problémy s písmenem L,“ vyprávím dál. „Bylo to strašně roztomilé.“

Všichni se zasmějí.

„A teď všem na potkání říká, že mě má ráda, ale že nemá ráda George Clooneyho. Stala se z toho skoro taková mantra – ‚Tebe mám ráda, Jacku, ale nemám ráda George Clooneyho,‘“ usměje se Jack. „Musím přiznat, že jsem celkem polichocen, že jsem zmiňován ve stejné větě jako on,“ dodá pak skromně.

Ester na něj pohlédne. „No, když se na tebe tak dívám, jsi mu trochu podobný.“

„Jen Jack je mnohem pohlednější,“ ušklíbne se Adam. „Nemůžete si představit, jaká to byla úleva, když si konečně vzal Grace. Aspoň to u nás v práci udělalo rázný konec nadějším všech žen – a některých mužů taky,“ dodá se smíchem.

Jack si povzdechne, ale přátelsky řekne: „To stačí, Adame.“

„Ty nepracuješ, vid’?“ otočí se ke mně znovu Ester. Zaslechnu v jejím hlase nepatrný úsměšek, který mívají pracující ženy v zásobě pro ty, které nepracují, a cítím potřebu se bránit.

„Než jsme se s Jackem vzali, tak jsem z práce odešla.“

„Vážně?“ zamračí se Ester. „A proč?“

„Grace nechtěla,“ vloží se do toho Jack, „ale měla opravdu náročnou práci a já se nechtěl vrátit vyčerpaný domů a zjistit, že Grace je na tom úplně stejně jako já. Možná bylo sobecké chtít, aby se své práce vzdala, ale chtěl jsem prostě přijít domů a odpočinout si od celodenního stresu, a ne dostat ještě naloženo. Navíc Grace hodně cestovala a já se nechtěl vracet do prázdného domu jako tolik let předtím.“

„Co jsi dělala?“ chce vědět Ester a upřeně se na mě dívá bleděmodrýma očima.

„Byla jsem nákupčí v Harrods.“

Zasvítí jí v očích. Nejspíš to na ni udělalo dojem, ale nechce to zatím dát najevo, protože se mě neptá na další podrobnosti.

„Grace cestovala první třídou po celém světě,“ vyhrkne Diana.

„Po celém světě ne,“ opravím ji, „jen do Jižní Ameriky. Nakupovala jsem tam ovoce, zejména v Chile a Argentině,“ dodám hlavně kvůli Ester.

Rufus se na mě obdivně podívá. „To muselo být vzrušující.“

„Bylo,“ přikývnu, „milovala jsem každou vteřinu.“

„Musí se ti po tom stýskat, ne?“ Další otázka od Ester, co zní jako konstatování.

„Vůbec ne,“ zalžu. „Mám spoustu jiných věcí, co mě baví.“

„A za chvíli tu bude Millie, o kterou se budeš muset starat.“

„Millie je hodně samostatná, a navíc většinu času bude trávit v Meadow Gate, kde bude pracovat,“ vysvětluju.

„V tom zahradnictví?“ ptá se Ester.

„Ano. Millie miluje květiny. Bylo to vážně štěstí, že jí tam nabídli místo.“

„Co teda budeš celé dny dělat?“

„Zhruba to, co dělám teď – vařit, uklízet, zahradničit, když počasí dovolí.“

„Příště naplánujeme nedělní oběd, abyste viděli i zahradu,“ řekne Jack. „Grace je učiněná zahradnice.“

„No tedy,“ povzdechne Ester s úsměvem, „ty máš nadání snad na všechno. Jinak já jsem moc ráda, že mi nabídli místo u Svatého Polycarpa, už mě to doma trochu nudilo.“

„Kdy nastupuješ?“ zeptám se.

„Příští měsíc. Jsem tam jako zástup jedné učitelky, co šla na mateřskou.“

Otočím se k Rufusovi a řeknu: „Jack mi říkal, že máte ohromnou zahradu.“

Pak všem nabídnu další porci pečeně se zeleninou, která se mezitím hřála na přenosném ohříváči, a konverzace u stolu se stočí na tvoření zahrad a přestane se zabývat mou osobou. Jak se tak všichni smějí a povídají si, dívám se zamýšleně na druhé dvě ženy a přemítám, jaké to asi je být Dianou nebo Ester a nemuset neustále ve svém životě brát v potaz někoho jako Millie. Okamžitě se zastydím, protože Millie miluju víc než vlastní život a za nic na světě bych ji nevyměnila. Jen to, že na ni myslím, ve mně probudí další odhodlání. Energicky se postavím a zeptám se: „Dáte si všichni dezert?“

Společně s Jackem sklídíme ze stolu a odneseme věci do kuchyně, kde položím opatrně talíře do dřezu, abych je mohla později opláchnout, a Jack uklidí porcovací nůž. Dezert, co jsem vyrobila, je mistrovské dílo – dokonalé, osm centimetrů vysoké hnízdečko ze sněhového těsta plněné našlehaným smetanovým krémem. Vyndám ovoce, které jsem si nachystala předem, a obezřetně kladu na krém plátky manga, ananasu, papáji a kiwi a navrch přidám jahody, maliny a borůvky.

Když zvednu granátové jablko, ten pocit, jak ho mám v ruce, mě přenese do jiného času i místa, kdy jsem hřejivé paprsky slunce i vzrušené dohadování brala jako samozřejmost. Na okamžik zavřu oči a připomenu si svůj předchozí život.

Uvědomím si, že na mě Jack čeká s nataženou rukou, a tak mu jablko podám. Rozřízne ho v půlce a já pak lžící vydloubu zrníčka a posypu jimi ostatní ovoce. Hotový dort přinesu do jídelny, kde se ozvou nadšené výkřiky, které potvrdí, že měl Jack pravdu, když vybral tenhle dezert místo čokoládového dortu s kaštanovým krémem, jež jsem původně plánovala.

„Věřila bys, že Grace nikdy nebyla na žádném kuchařském kurzu?“ řekne Diana k Ester a hned si bere lžičku. „Nad takovou dokonalostí prostě žasnu. I když se teda rozhodně nevejdu do těch bikin, co jsem si koupila,“ dodá s povzdechem a přes lněné námořnické šaty si popleská břicho. „Vážně bych ten dort jíst neměla, protože jsme si právě zarezervovali letošní dovolenou, ale vypadá tak úchvatně, že prostě nedokážu odolat.“

„Kam jedete?“ zeptá se Rufus.

„Do Thajska,“ odpoví Adam. „Chtěli jsme jet do Vietnamu, ale když jsme viděli fotky z poslední dovolené Grace a Jacka v Thajsku, rozhodli jsme se Vietnam odložit na příští rok.“ Podívá se na Dianu a usměje se. „Jakmile Diana uviděla hotel, kde bydleli, bylo rozhodnuto.“

„Takže jedete do stejného hotelu?“

„Ne, už byl obsazený. Bohužel nemáme možnost jet na dovolenou mimo hlavní sezonu.“

„Využijte toho, dokud můžete,“ otočí se Ester ke mně.

„To mám taky v úmyslu.“

„A pojedete letos zase do Thajska?“ ptá se Adam.

„Jen pokud se nám podaří jet dřív než v červnu, což je vzhledem k Tomasinově případu nepravděpodobné,“ odpoví Jack. Významně se na mě podívá a dodá: „No, a potom už s námi bude Millie.“

Zadržím dech a doufám, že nikoho nenapadne navrhnout, že bychom přece mohli počkat a vzít Millie s sebou.

„Tomasin?“ nadzvedne obočí Rufus. „Něco jsem o tom zaslechl. Jeho žena je jednou z tvých klientek?“

„Ano, je.“

„Dena Andersonová, to musí být zajímavý případ.“

„To je,“ souhlasí Jack a pak se obrátí na mě: „Miláčku, jestli už všichni dojedli, ukaž Ester fotky z naší poslední dovolené.“

V duchu vzdychnu. „Jsem si jistá, že Ester o naše fotky nestojí,“ řeknu a snažím se, aby to znělo, že je mi to úplně jedno. Jenže i jemný náznak jakési disharmonie mezi námi je pro Ester dostatečný.

„Podívám se na ně strašně ráda!“ prohlásí.

Jack odstrčí židli a zvedne se. Ze zásuvky vytáhne fotoalbum a podá ho Ester. „Než si je prohlídneš, uděláme s Grace kávu. Můžete si jít sednout do obýváku, budete to tam mít mnohem pohodlnější.“

Když přijdeme z kuchyně s kávou, Diana se rozplývá nad našimi fotkami, zatímco Ester spíš mlčí.

Musím přiznat, že ty fotky jsou úchvatné a že na těch, kde jsem vidět i já, mi to doopravdy sluší – jsem krásně opálená, štíhlá, jako když mi bylo dvacet, a mám slušivé bikiny. Na většinu fotek stojím před luxusním hotelem nebo ležím na soukromé pláži, případně sedím v baru či restauraci a přede mnou stojí barevný koktejl nebo talíř s exotickým jídlem. Na každé fotce se usmívám do hledáčku jako ztělesnění odpočaté a opečovávané

ženy, která oddaně miluje svého muže. Jack je perfekcionista, když jde o fotografování, a je schopný fotit jeden snímek tak dlouho, dokud není s výsledkem naprosto spokojený, a tak jsem se naučila to zvládnout napoprvé. Máme taky několik fotek, kde jsme oba, které vyfotili ochotní lidé okolo nás. Diana poukáže na to, že na těchhle fotkách se s Jackem spíš než do hledáčku díváme oddaně jeden na druhého.

Jack nalévá kávu.

„Dá si někdo pralinku?“ zeptám se a nenuceně se natáhnu po krabičce, co přinesla Ester.

„Myslím, že jsme toho už všichni snědli ažaž,“ řekne Jack a rozhlédne se po ostatních, aby mu to potvrdili.

„Rozhodně,“ souhlasí Rufus.

„Nemohl bych pozřít už ani jediné sousto,“ zaúpí Adam.

„Tak je necháme na někdy jindy,“ řekne Jack a natáhne ruku pro krabici, takže se v duchu smírju s tím, že už nikdy neochutnám ani jedinou, ale vtom mě zachrání Diana.

„Na to zapomeň – jsem si jistá, že se do mě ještě jedna nebo dvě pralinky vejdou.“

„Nejspíš nemá smysl zmiňovat tvoje bikiny,“ povzdychne Adam a jakoby nevěřičně zavrtí nad svou manželkou hlavou.

„Naprosto žádný,“ potvrdí Diana a vezme si pralinku z krabičky, kterou jí podal Jack, a pak ji předá mně. Jednu si vezmu, vložím si ji do úst a nabídnu Ester. Když odmítne, vezmu si ještě jednu a vrátím krabičku zpátky Dianě.

„Jak to děláš?“ chce vědět Diana a dívá se na mě obdivně.

„A co?“

„Že toho tolik sníš a nepřibereš ani deko.“

„Mám štěstí,“ odpovím a natáhnu se ještě pro jednu pralinku, „a pevnou vůli.“

Teprve když hodiny odbijí půl dvanácté, Ester navrhne, že půjdou. V hale rozdá Jack kabáty, a zatímco do nich pomáhá Dianě a Ester, domlouvám se s nimi, že se příští pátek sejdeme v Chez Louis na oběd v půl jedné. Diana mě na rozloučenou obejmě, a když potřesu rukou Ester, řeknu, že už se moc těším, až se zase setkáme. Muži mi dají na rozloučenou polibek a na odchodu nám všichni děkují za báječný večer. Zazní tolikrát, že to bylo prostě perfektní, že když za nimi Jack konečně zavře dveře, jsem si jistá, že je to pravda. Ale potřebuju zjistit, že to ví také Jack.

„Zítřka musíme vyrazit v jedenáct,“ řeknu a otočím se k němu, „abychom stihli dojet k Millie na oběd.“

Minulost

Můj život se stal dokonalým před osmnácti měsíci, v den, kdy Jack tančil s Millie v parku. Něco z toho, co jsem řekla Ester, byla pravda – všimla jsem si Jacka už předchozí neděli, ale nenapadlo mě, že by se o někoho, jako jsem já, mohl zajímat. Zaprvé byl výjimečně pohledný a pak jsem tehdy taky nevypadala tak dobře jako teď. A navíc tam byla Millie.

Někdy jsem klukům, s kterými jsem chodila, řekla o Millie hned na začátku, někdy, když se mi hodně líbili, jsem jim pověděla, že mám mladší sestru v internátní škole, a to že má Downův syndrom, jsem jim prozradila až za několik týdnů. Když se to dozvěděli, někteří nevěděli, co na to říct, a nezůstali se mnou pak moc dlouho na to, aby k tomu vůbec něco říkali. Někteří se o Millie zajímali, dokonce se snažili být mi oporou, ale jen do chvíle, než Millie doopravdy potkali, pak najednou nebyli schopní přijmout její spontaneitu tak bezprostředně jako Jack. Dva nejlepší se mnou zůstali i potom, co se s Millie seznámili, ale nakonec měli problém s tím, jak moc jsem se Millie věnovala.

Vždycky se to ale zlomilo ve stejném okamžiku. Od samého začátku jsem Millie říkala, že až bude muset odejít ze své báječné, ale poměrně drahé školy, bude žít společně se mnou, a to jsem hodlala dodržet. To znamenalo, že jsem se šest měsíců předtím musela rozloučit s Alexem, mužem, o němž jsem si myslela, že

s ním strávím zbytek život, mužem, s kterým jsem šťastně žila dva roky. Když ale Millie bylo šestnáct, nadcházející realita, že bude bydlet natrvalo s námi, ho udolala – takže jsem se ve svých dvaatřiceti ocitla znovu sama a měla jsem vážné pochyby, že bych kdy našla muže, který by akceptoval mě i Millie.

Toho dne v parku jsem nebyla jediná, kdo si Jacka všiml, i když jsem nejspíš byla nejméně nápadná. Některé ženy, zejména ty mladší, se na něj usmívaly a snažily se upoutat jeho pozornost, náctileté slečny se chichotaly do dlaní a špitaly si, že to musí být filmová hvězda. Starší ženy se na něj dívaly obdivně a pak se většinou zahleděly na muže vedle sebe, jako by jim náhle připadal nedostatečný. Dokonce i muži se na Jacka podívali, když kolem nich procházel, protože z něj vyzařovala jistá elegance, kterou nešlo přehlédnout. Jediný, kdo vůči němu zůstal naprosto netečný, byla Millie. Byla pohlcená karetní hrou, co jsme hrály, a v její mysli nebyl prostor pro jinou myšlenku, než jak vyhrát.

Bylo ke konci srpna a jako spousty dalších lidí jsme si udělaly piknik na trávě nedaleko pódia, kde hrála kapela. Koutkem oka jsem zahlédla Jacka, jak se posadil na nedalekou lavičku, a když pak z kapsy vytáhl knížku, otočila jsem se zpět k Millie, odhodlaná, že si nesmí všimnout, jak se na něj dívám. Když Millie rozdala karty na další hru, došla jsem k přesvědčení, že je to cizinec, nejspíš Ital, jenž je v Londýně na víkend se svou ženou a dětmi, které se šly podívat na nějakou památku a později se vrátí.

Tehdy jsem byla přesvědčená, že se za celé odpoledne ani jednou nepodíval mým směrem, dokonce i přes sestřiny hlasité výkřiky *Prší!* Odcházely jsme celkem brzy, protože jsem musela Millie odvézt zpátky do školy na šestou, aby stihla večeri v sedm. A i když jsem si nemyslela, že bych ho ještě někdy viděla, neustále jsem se v myšlenkách zaobírala mužem z parku, až jsem

se přistihla, jak si představuju, že není ženatý, že si mě všiml a zamiloval se do mě a že se vydá do parku i příští neděli, aby mě tam potkal. Takhle jsem nesnila o žádném muži od puberty, což mě přimělo si přiznat, jak moc si začínám zoufat, že se nikdy nevdám a nebudu mít děti. Ačkoliv jsem byla Millie oddaná, vždycky jsem si myslela, že až začne bydlet se mnou, budu už mít vlastní děti, takže se stane součástí mojí rodiny, a ne že bude mojí jedinou rodinou. Sestru nade vše miluju, ale představa, že spolu budeme stárnout samy, mě naplňovala hrůzou.

Následující týden, kdy v neděli v parku hrála kapela, jsem Jacka neviděla do okamžiku, kdy přišel k Millie, která tančila před pódiem a objímala svého neviditelného partnera. V takových chvílích jsem byla plná rozporuplných emocí, s nimiž jsem si často nevěděla rady. Byla jsem na Millie velmi hrdá, že se dokázala naučit kroky, které teď předváděla, a zároveň jsem cítila obrovskou potřebu ji ochraňovat, a tak když jsem zaslechla, jak se za mnou někdo směje, musela jsem si s úsilím připomenout, že se nejspíš smějí dobrosrdečně, a i kdyby ne, že to sestře nijak nezkaží nadšení z tance. Nutkání vstát a dovést ji zpátky k lavičce bylo ale silné a já se za to nenáviděla a nejspíš poprvé jsem si uvědomila, že si přeju, aby byla Millie úplně obyčejná. Hlavou mi vířily představy, jak by náš – můj život mohl vypadat, a když jsem se mrkáním snažila zahnat slzy, co se mi draly do očí, spatřila jsem Jacka, jak jde k Millie.

Nejdřív jsem ho ani nepoznala a myslela jsem si, že jde Millie požádat, aby si šla sednout, a tak jsem vstala, abych zasáhla. Až když jsem viděla, jak se jí uklání a nabízí jí ruku, došlo mi, že je to muž, o kterém jsem celý týden snila. Když pak po dalších dvou tancích dovedl Millie ke mně, byla jsem do něj už zamilovaná.

„Můžu?“ zeptal se a ukázal na místo vedle mě.

„Samozřejmě,“ usmála jsem se na něj vděčně. „Díky, že jste šel tančit s Millie, to od vás bylo velmi milé.“

„Potěšení bylo na mé straně,“ odpověděl zcela vážně. „Millie je skvělá tanečnice.“

„Milý pán!“ prohlásila Millie a celá se rozzářila úsměvem. „Jack.“

„Milý Jack.“

„Měl bych se představit pořádně,“ natáhl ke mně ruku, „Jack Angel.“

„Grace Harringtonová,“ odpověděla jsem a potřásla mu rukou. „Millie je moje sestra. Jste tu na dovolené?“

„Ne, žiju tady.“ Čekala jsem, že dodá „s ženou a dětmi“, ale nic takového neřekl, a tak jsem se kradmo podívala na jeho levou ruku. Když jsem viděla, že nemá snubní prstýnek, pocítila jsem takovou úlevu, až jsem si musela připomenout, že to vůbec nic neznamena. „A vy? Přijely jste se s Millie podívat na Londýn?“

„Ne tak docela. Bydlím ve Wimbledonu, ale jezdíme sem s Millie o víkendech často.“

„Bydlí s vámi?“

„Ne, žije v internátní škole. Snažím se za ní chodit každý víkend, ale protože kvůli práci hodně cestuju, není to vždycky možné. Naštěstí má skvělou pečovatelku, která mě zastoupí, když sama nemůžu. A taky rodiče, samozřejmě.“

„Vaše práce zní zajímavě. Můžu se zeptat, co děláte?“

„Nakupuju ovoce.“ Podíval se na mě tázavě, tak jsem dodala: „Pro Harrods.“

„A to cestování?“

„Sháním dodavatele ovoce z Argentiny a Chile.“

„To tedy musí být zajímavé.“

„To je,“ přisvědčila jsem. „A co vy?“

„Jsem advokát.“

Millie se začala nudit, a tak mě zatahala za ruku. „Grace, pití. A zmrzlinu. Horko.“

Omluvně jsem se usmála. „Obávám se, že musíme jít. A ještě jednou děkuju, že jste si s Millie zatančil.“

„Možná bych vás mohl pozvat na čaj.“ Naklonil se dopředu, aby viděl na Millie, která seděla vedle mě z druhé strany. „Co říkáš, Millie? Dala by sis čaj?“

„Džus,“ řekla Millie a usmála se na něj. „Džus, ne čaj. Nemám ráda čaj.“

„Tak tedy džus,“ souhlasil Jack a vstal. „Půjdeme?“

„To nejde, vážně,“ bránila jsem se. „Už tak jste na nás byl milý ažaž.“

„Ale já to udělám moc rád, prosím.“ Obrátil se k Millie: „Máš ráda dorty, Millie?“

Sestra nadšeně přikývla. „Ano, miluju dorty.“

„Tak je tedy rozhodnuto.“

Do restaurace jsme šli přes park, s Millie jsme se držely za ruce a Jack šel vedle nás. Když jsme se za hodinu rozloučili, byli jsme už domluvení, že si s ním zajdu následující čtvrtek na večeři, a od té doby se Jack rychle stal důležitou součástí mého života. Nebylo těžké se do něj zamilovat. Bylo na něm cosi staromódního, co mi ale zvláště lichotilo – otvíral mi dveře, pomáhal mi do kabátu a posílal mi květiny. Díky němu jsem se cítila výjimečná a opečovávaná a nejlepší na tom všem bylo, že naprosto zbožňoval Millie.

Když jsme spolu byli asi tři měsíce, požádal mě, jestli bych ho nepředstavila svým rodičům. Trochu mě to zaskočilo, protože jsem mu už řekla, že s nimi nemám právě blízký vztah. Ester jsem lhala. Rodiče už další dítě nechtěli, a když přišla Millie, rozhodně

nechtěli ji. Jako dítě jsem je neustále otravovala s tím, že bych chtěla sestřičku nebo bratříčka, až si mě jednoho dne zavolali a celkem bez obalu mi sdělili, že vlastně žádné děti nikdy nechtěli. Takže když asi za deset let moje matka zjistila, že je těhotná, byla zděšená. Teprve poté, co jsem je zaslechla, jak zvažují rizika pozdního potratu, pochopila jsem, že máma čeká dítě. Byla jsem vzteky bez sebe, že se mého vysněného sourozence chtějí zbavit.

Pořád jsme se tehdy hádali. Rodiče poukazovali na to, že mé matce je čtyřicet šest a že v jejím věku je těhotenství už velmi riskantní. Já jsem poukazovala na to, že už je pět měsíců těhotná, takže potrat je ilegální – a navíc smrtelný hřích, protože oba jsou katolíci. A tak jsem díky Bohu a pocitům viny vyhrála a moje matka byla dál neochotně těhotná.

Když se Millie narodila a zjistilo se, že má Downův syndrom a ještě další komplikace, nechápala jsem, že ji moji rodiče nechtějí. Já se do ní okamžitě zamilovala a brala jsem ji jako jakékoliv jiné miminko, a tak když se matka propadla do vážných depresí, vzala jsem si Millie na starost včetně krmení a přebalování, poté jsem odešla do školy a domů se vracela na oběd, abych udělala to samé. Když jí byly tři měsíce, rodiče mi oznámili, že ji chtějí dát k adopci a že se přestěhují na Nový Zéland, kde žili matčini rodiče, což prý stejně vždycky měli v plánu. Křičela jsem na ně jak pominutá, že ji prostě k adopci dát nesmějí, že zůstanu doma a budu se o ni starat místo studií na univerzitě, ale nedali si říct, a když podali žádost o adopci, předávkovala jsem se léky. Bylo to hloupé, takový dětinský pokus je přimět pochopit, že to myslím vážně, ale z nějakého důvodu to zafungovalo. Bylo mi už osmnáct, takže s pomocí různých sociálních pracovníků bylo odsouhlaseno, že se stanu sestřinou hlavní opatrovnice a že ji budu v podstatě vychovávat, zatímco moji rodiče nás zajistí finančně.

Brala jsem to krok za krokem. Když se pro Millie našlo místo v jeslích, začala jsem pracovat na částečný úvazek. Moje první zaměstnání bylo v oddělení nákupu ovoce pro jeden obchodní řetězec. Když bylo Millie jedenáct, nabídli jí místo ve škole, kterou jsem ale považovala spíš za jakýsi ústav, a tak jsem rodičům oznámila, že jí najdu něco vhodnějšího. Strávila jsem s ní nekonečné hodiny, abych ji naučila samostatnosti, kterou by myslím jinak nezískala, a nabyla jsem dojmu, že její potíže začlenit se do společnosti jsou spojené spíš s nedostatečným zvládnutím jazyka než s inteligencí.

Než jsem našla běžnou školu ochotnou Millie přijmout, trvalo mi to neskutečně dlouho a jediný důvod, proč se to nakonec podařilo, byl, že ředitelka byla velmi otevřená moderní žena, která navíc měla mladšího bratra s Downovým syndromem. Soukromá dívčí škola, kterou vedla, byla pro Millie ideální, ale drahá, a protože moji rodiče si to nemohli dovolit, řekla jsem jim, že ji zaplatím sama. Poslala jsem životopis do několika společností s dopisem, kde jsem přesně popsala, proč potřebuju dobře placené místo, a nakonec mě vzali do Harrods.

Když jsem kvůli práci začala cestovat, což byla příležitost, po které jsem nadšeně skočila, protože to znamenalo jistou míru svobody, rodiče se necítili na to, aby s nimi Millie trávila víkendy, zatímco jsem pryč. Navštěvovali ji ale ve škole a po zbytek času se o ni starala Janice. Když se pak začal rýsovat problém, kam půjde Millie po škole, rodičům jsem slíbila, že si ji vezmu k sobě, takže se budou moct konečně přestěhovat na Nový Zéland. A od té doby na to čekali. Nic jim nevyčítám, svým způsobem měli mě i Millie rádi a my je. Jenže to prostě nebyli lidé, kteří by měli mít děti.

Jack byl ohledně setkání s mými rodiči tak neodbytný, že jsem zavolala mámě a zeptala se, jestli bychom následující

neděli mohli přijet. Blížil se konec listopadu. Millie jsme vzali s sebou. Rodiče nás sice nepřijali s nadšením, ale viděla jsem, jak na mámu zapůsobilo Jackovo bezvadné vystupování, a že tátů potěšilo, že se Jack zajímal o jeho sbírku prvních vydání nejrůznějších knih. Odjeli jsme brzy po obědě, a když jsme Millie odvezli zpátky do školy, bylo už pozdní odpoledne. Měla jsem v úmyslu jet domů, protože mě čekalo několik hektických dní před odletem do Argentiny koncem týdne, ale když Jack navrhl, abychom se ještě prošli v Regent's Parku, ráda jsem souhlasila, přestože už byla tma. Na další zahraniční cestu jsem se vůbec netěšila. Od doby, kdy jsem se poznala s Jackem, mě časté cestování, které vyžadovala moje práce, netěšilo, protože jsem měla dojem, že spolu trávíme málo času. A když už jsme byli spolu, často to bylo s nějakými kamarády nebo s Millie v závěsu.

„Tak cos říkal tátovi s mámou?“ zeptala jsem se, když už jsme se chvíli procházeli.

„Jsou perfektní,“ usmál se.

Trochu mě zaskočilo, že zvolil zrovna tahle slova. „Jak to myslíš?“

„Jsou přesně takoví, jak jsem doufal.“

Podívala jsem se na něj, jestli to nemyslí jako ironii, protože rodiče se kvůli nám rozhodně nijak nesnažili být extra milí. Pak jsem si ale vzpomněla, že mi vyprávěl, že jeho vlastní rodiče, kteří zemřeli před několika lety, byli velmi odtaziťí, takže jsem si řekla, že nejspíš proto vlažné přivítání, kterého se nám dostalo, tak oceňuje.

Šli jsme ještě kousek dál, a když jsme se dostali před pódium, kde Jack tancoval s Millie, zastavil mě.

„Grace, prokážeš mi tu čest a vezmeš si mě?“ zeptal se.

Nabídka k sňatku byla něco tak nečekaného, že jsem si nejdřív myslela, že si dělá legraci. Protože i když jsem v sobě hýčkala naději, že náš vztah jednoho dne vyústí v manželství, myslela jsem si, že to bude nejdřív tak za rok nebo dva. Jack nejspíš vycítil, že váhám, a pevně mě objal.

„Věděl jsem od první minuty, kdy jsem tě viděl sedět na trávě vedle Millie, že jsi žena, kterou jsem hledal celý život. Nechci už čekat, než se staneš mou ženou. Důvod, proč jsem se chtěl vidět s tvými rodiči, byl, abych požádal tvého otce o požehnání. Jsem rád, že můžu říct, že mi ho dal s potěšením.“

Nemohla jsem si pomoci, ale myšlenka, že táta okamžitě souhlasil se sňatkem s mužem, kterého sotva poznal a nic o něm nevěděl, mě docela pobavila. I v Jackově objetí jsem se cítila lehce podrážděná, že vzrušení, které mě naplnilo, když mě požádal o ruku, kalila neurčitá obava. A právě když mi došlo, že to je kvůli Millie, Jack znovu promluvil: „Než mi odpovíš, má drahá Grace, chtěl bych ti něco říct.“ Zněl tak vážně, až jsem si myslela, že se mi chce přiznat k předchozímu manželství, dítěti nebo nějaké strašlivé nemoci. „Jen chci, abys věděla, že ať už budeme žít kdekoliv, bude tam vždycky místo i pro Millie.“

„Ani netušíš, jak moc pro mě znamená, že to říkáš,“ odpověděla jsem dojatě. „Děkuju.“

„Takže si mě vezmeš?“ zeptal se.

„Ano, samozřejmě že ano.“

Z kapsy vytáhl prsten a navlékl mi ho na prst. „Jak brzy?“ zašeptal.

„Tak brzy, jak jen budeš chtít.“ Podívala jsem se na diamant v prstenu. „Jacku, je nádherný!“

„Jsem rád, že se ti líbí. Tak co třeba někdy v březnu?“

Vyprskla jsem smíchy. „V březnu? Jak chceš zorganizovat svatbu za tak krátkou dobu?“

„Nebude to tak těžké. Už jsem myslel na místo, kde bychom mohli mít oslavu – je to Cranleigh Park v Hecclescombeu. Je tam soukromé venkovské sídlo, které patří mému kamarádovi. Běžně dům půjčuje jen pro svatby z rodiny, ale jsem si jistý, že to nebude problém.“

„To zní báječně,“ vydechla jsem šťastně.

„Jen jestli nechceš pozvat příliš mnoho lidí.“

„Ne, jen rodiče a pár přátel.“

„Tak tedy dohodnuto.“

Když jsme pak později jeli domů, zeptal se mě, jestli bychom následující večer nemohli zajít na drink, že by se mnou chtěl probrat pár věcí, než ve středu odletím do Argentiny.

„Můžeš jít ke mně, jestli chceš,“ navrhla jsem.

„Bohužel musím jet domů. Zítra ráno brzy vstávám,“ odpověděl. Nemohla jsem si pomoci, ale zklamalo mě to. „Netoužím po ničem víc, než teď jít nahoru a strávit s tebou noc,“ dodal Jack, protože si mého zklamání všiml, „ale potřebuju si přes noc projít nějaké spisy.“

„Nemůžu uvěřit, že jsem souhlasila se sňatkem s někým, s kým jsem ještě ani nespala,“ zamručela jsem.

„Tak co kdybychom společně strávili ten víkend potom, co se vrátíš z Argentiny? Vezmeme Millie na oběd, a až ji odveze-me zpátky do školy, podíváme se do Cranleigh Parku a někde poblíž si najdeme hotel, kde přespíme. Co říkáš?“

„Ano,“ přikývla jsem vděčně. „Kde se zítra sejdem?“

„Co třeba v baru u hotelu Connaught?“

„Když půjdu rovnou z práce, můžu tam být okolo sedmé.“

„Výtečně.“

Celý den jsem pak přemítala, co se mnou chce Jack probírat, než odletím do Argentiny. Nikdy mě nenapadlo, že by mě chtěl požádat, abych se vzdala práce, nebo že se bude chtít odstěhovat z Londýna. Předpokládala jsem, že až se vezmeme, všechno bude pokračovat víceméně stejně, akorát že budeme bydlet společně v jeho bytě, protože byl na lepším místě. Jeho návrhy mě zaskočily. Jakmile Jack viděl, jak jsem z toho všeho v šoku, snažil se mi vysvětlit, co mi vlastně došlo už den předtím – i když se známe už celé tři měsíce, téměř žádný čas netrávíme jen spolu.

„Proč bychom se měli brát, když se pak stejně neuvidíme?“ ptal se mě. „Nemůžeme prostě žít jako doteď, a co je důležitější, já ani nechci. Něčeho se musíme vzdát, a protože doufám, že budeme mít pokud možno co nejdřív děti...“ odmlčel se. „Chceš doufám děti?“

„Ano, Jacku, samozřejmě že chci děti,“ usmála jsem se.

„Tak to je úleva.“ Vzal mě za ruku. „Od chvíle, co jsem tě poprvé spatřil s Millie, věděl jsem, že z tebe bude báječná matka. Snad nebudu muset čekat moc dlouho, než se stanu otcem našich dětí.“ Pocítila jsem tak náhlou touhu mít jeho dítě, až jsem nebyla schopná slova. „Možná bys ale radši pár let počkala,“ dodal váhavě.

„Ne, to ne,“ řekla jsem, když jsem konečně zase mohla mluvit. „Jen nevím, jak bych mohla odejít z práce, dokud je Millie ve škole. Víš, platím veškeré školné, takže tam budu muset zůstat ještě asi rok a půl.“

„V žádném případě nebudeš pracovat ještě dalších osmnáct měsíců,“ odpověděl rázně. „Millie se k nám může nastěhovat hned, jakmile se vrátíme ze svatební cesty.“

Provinile jsem se na něj podívala a řekla: „Sestru miluju, ale přece jen bych byla ráda, kdybychom alespoň ze začátku

mohli nějaký čas strávit jen spolu. Navíc je ve škole šťastná, tak mi přijde škoda ji odtamtud brát o rok dřív.“ Na okamžik jsem se zamyslela. „Co kdybychom si o tom promluvili s lidmi ze školy, možná by nám poradili?“

„Ale samozřejmě. A asi bychom se také měli zeptat Millie, co si o tom myslí ona. Já osobně bych byl nadšený, kdyby se rozhodla, že se k nám přestěhuje hned. Jestli si ale všichni budou myslet, že bude lepší, aby zatím zůstala tam, kde je, budu jí alespoň platit školné. Vždyť to zanedlouho bude vlastně moje sestra.“ Znovu mě vzal za ruku. „Slib mi, že mi dovolíš, abych v tomhle pomohl.“

Bezmocně jsem se na něj podívala. „Nevím, co na to říct.“

„Tak neříkej nic. Jen mi slib, že budeš přemýšlet o té výpovědi. Nechci, abych tě po svatbě vlastně vůbec neviděl. A teď, jaký dům by sis přála? Potřebuju to vědět, protože pokud budeš souhlasit, rád bych ti pořídil dům tvých snů jako svatební dar.“

„O tom jsem vlastně nikdy nepřemýšlela,“ přiznala jsem.

„Tak o tom popřemýšlej teď, je to důležité. Chtěla bys velkou zahradu, bazén, spoustu pokojů?“

„Rozhodně velkou zahradu. Bazén mě netrápí, a co se týká počtu pokojů, asi bude záležet, kolik budeme mít dětí.“

„Takže bychom měli mít pokojů spíš víc,“ usmál se. „Rád bych se přestěhoval do Surrey, je to blízko Londýna a dá se odtamtud každý den dojíždět. Co myslíš?“

„Přestěhuju se kamkoliv, pokud tam budeš šťastný. A co ty? Jaký dům by sis přál?“

„Chtěl bych bydlet poblíž nějakého pěkného městečka, ale dostatečně daleko, aby nás nerušil žádný hluk. Stejně jako ty bych rád měl velkou zahradu, nejlépe s vysokými zdmi okolo, aby tam nebylo vidět. A taky bych chtěl pracovnu a sklep na ukládání věcí. A to je vlastně všechno.“

„A pěknou kuchyni,“ přidala jsem. „Ráda bych měla pěknou kuchyni, z které by se dalo vyjít na terasu, abychom tam mohli každý den snídat, a pak ještě velký krb v obývacím pokoji, abychom si mohli zatopit opravdovým dřevem. A žlutou ložnici pro Millie.“

„Tak co kdybychom si namalovali takový předběžný plánek?“ navrhl Jack a z kufříku vytáhl list papíru. „Alespoň se budu moct od něčeho odrazit.“

Když mě za dvě hodiny posadil Jack do taxíku, měl v ruce plánek nádherného domu včetně upravené zahrady, terasy, tří velkých pokojů, krbu, kuchyně, pracovny, pěti ložnic – s jednou žlutou pro Millie–, tří koupelen se záchody a malým kulatým vikýřem.

„Schválně jestli se ti takový dům podaří najít, než se vrátím z Argentiny,“ zasmála jsem se.

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbil Jack a pak mě políbil na rozloučenou.

Následující týdný utekly jako voda. Když jsem se vrátila z Argentiny, podala jsem výpověď a dala inzerát na prodej svého domu. Celou dobu, co jsem byla pryč, jsem všechno pečlivě zvažovala a ani jednou jsem nezapochoybovala, že udělám správnou věc, když Jackovi vyhovím. Věděla jsem, že si ho chci vzít, a představa, že už příští jaro budu bydlet v krásném domě na venkově a možná čekat naše první dítě, mě naplňovala nadšením. Pracovala jsem bez přestávky třináct let a občas jsem si říkala, jestli vůbec budu mít někdy příležitost z toho kolotoče vystoupit. A protože jsem věděla, že až Millie bude bydlet se mnou, nebudu moct cestovat tolik jako dosud a ani pracovat přesčas, měla jsem strach, jakou práci seženu. Najednou se ale všechny mé obavy rozplynuly, a zatímco jsem vybírala svatební oznámení, které rozešleme známým a příbuzným, cítila jsem se jako nejšťastnější člověk na světě.

Přítomnost

Jack, přesný jako vždy, přišel do ložnice úderem půl jedenácté a oznámil mi, že budeme odjíždět přesně v jedenáct. Nemám obavy, že bych to nestihla. Už jsem se osprchovala, takže půl hodiny je dost dlouhá doba na to, abych se oblékla a namalovala. Sprcha mě trochu uklidnila, jinak jsem totiž od chvíle, kdy jsem se v osm vzbudila, byla jak na jehlách a téměř jsem se neodvažovala uvěřit, že se uvidím s Millie. Raději jsem si ale jako vždy připomněla, že se ještě může stát cokoli. Před Jackem ale svůj vnitřní neklid nedám najevo. Moje tvář je klidná a vyrovnaná, a když mě nechává projít, vypadám jako úplně obyčejná žena, co se chystá na procházku.

Jack jde za mnou do vedlejší ložnice, kde mám oblečení. Přistoupím k ohromné šatní skříni, která zakrývá celou jednu stěnu, odsunu dveře se zrcadlem, vytáhnu zásuvku a vyberu si krémovou podprsenku a kalhotky, které mi Jack pořídil minulý týden. V další zásuvce najdu tělové punčochy, které nosím raději než punčocháče. Jack sedí v křesle a pozoruje, jak si svlékám pyžamo a oblékám spodní prádlo a punčochy. Pak odsunu vedlejší dveře a na okamžik se zahledím na všechno to oblečení, jak tam pěkně visí, seřazené podle barev. Dlouho jsem na sobě neměla modré šaty, které má Millie moc ráda, protože mají stejnou barvu jako moje oči. Vytáhnu je ze skříně.

„Obleč si ty krémové,“ řekne Jack. Je pravda, že se mu víc líbí, když mám na sobě neutrální barvy, a tak dám modré šaty zpátky a vytáhnu krémové.

Boty mám uložené v průhledných krabicích v policích o kousek dál v šatní skříni. Vyberu si béžové lodičky s podpatkem. Většinou jdeme po obědě na procházku, takže by boty bez podpatku byly praktičtější, ale Jack má rád, když jsem za každých okolností elegantní, ať už jdeme na procházku kolem jezera, nebo na večeri s přáteli. Obuju se, najdu na policiče vhodnou kabelku a podám ji Jackovi. Dojdu k toaletnímu stolku a usadím se. Namalovat se mi netrvá nijak dlouho: linka na oči, zdravíčko a dotek rtěnkou. Do našeho odchodu zbývá ještě patnáct minut, a tak se rozhodnu, že si nalakuju nehty. Z různobarevných lahviček vyrovnaných na stolku si vyberu světle růžový lak. Nejradši bych ho vzala s sebou, abych mohla nalakovat nehty Millie – byla by z toho nadšená. Když mi lak zaschne, vstanu, vezmu si kabelku od Jacka a jdu dolů.

„Jaký chceš kabát?“ zeptá se mě Jack, když dojdeme do haly.

„Nejspíš ten béžový, vlněný.“

Jack pro něj dojde do šatny a pomůže mi do něj. Dívá se, jak si ho zapínám a kontroloju kapsy. Otevře vchodové dveře, a když je za námi zamkne, jdu za ním k autu.

Je sice už téměř konec března, ale vzduch je stále chladný. Nejradši bych se zhluboka nadechla nosem a vychutnala si to pořádnými doušky. Připomenu si ale, že mám před sebou celý den, a mám z toho radost. Tenhle výlet jsem si tvrdě vybojovala a mám v úmyslu si ho co nejvíce užít. Když dojdeme k autu, Jack zmáčkne dálkové ovládání a ohromná černá vrata u našeho domu se začnou otevírat. Obejdu auto k sedadlu spolujezdce a Jack mi otevře dveře. Když se usadím, běží okolo zrovna nějaký muž a skrz bránu se na nás podívá. Neznám ho, ale Jack mu popřeje dobré ráno,